

на имарета³ Мурадие в Едирне (Одрин), като част от огромния вакъф, учреден от султан Мурад II.

Имаретът в Одрин е елемент от джамийски комплекс (*кюлие*), включващ джамия и благотворителни сгради. От целия ансамбъл до днес са оцелели само джамията (**Юч шерелефели**, т.е. с трите викала) и джамийското гробище. Имаретът, който се намирал в двора на джамията, бил съборен през 1935 г.

Кога точно е започнал строежът на имарета не се знае, но той бил завършен през 1435 г. Две години по-късно, в 1437 г., започнало изграждането и на Юч шерелефели джамия, което продължило десет години и приключило в 1447 г. Архитектът на имарета е неизвестен.

За издръжката на този внушителен религиозно-благотворителен комплекс султан Мурад II учредил огромна фондация (вакъф), която включвала многобройни владения и в днешните български земи. Приходите от Сливен и няколко други села около него отивали за имарета Мурадие в Одрин, както вече споменах.

За съжаление оригиналният дарителски акт не ни е достъпен, но затова пък турският изследовател на османската епоха Гьокбилгин е публикувал кратка едногодишна запис-сметка от 1487 г., отнасяща се "*за имарета Мурадие в Едирне*" от вакъфа на султан Мурад II⁴. Между дарените селища в тази сметка са посочени طاب (Исливне, т.е. Сливен), (Керанболу), (Кончоко?), (Кадъ кьой) и (Йенидже) с общ приход от 58 507 акчета.⁵

Османският писар е регистрирал Сливен като село **Исливне**, но Гьокбилгин в своето изследване е дал два варианта на четене "Ислевне/Ислоне", които са неправилни, но естествено произтичат от особеностите на арабското писмо.⁶ Ако притежавахме т.н. синурнаме, т.е. описание на землищните граници на вакъфираните села, бихме могли точно да локализираме сливенския сегмент на Мурадовия вакъф. Опирайки се на установената практика, обаче, можем да допуснем, че всичките пет села са били съседни и очертавали една териториална цялост, която била изключена от държавния поземлен фонд. Това обяснява защо тези села не се споменават сред тимарите в Никополски санджак в един регистър **също** от 80-те години на 15 в., раздадени от мирийските земи срещу определени служебни задължения.⁷ По това време Сливен е селска община (*нахия*) и вакъфираните села вероятно били разположени в съседство - предположение, което се потвърждава от едно по-късно тезкере, издадено на 5.05.1611 г. - според този документ се изисква да се събере и внесе в *хазната зевауд-и джизие'то*⁸ на "*неверници-*